

BRANISLAV JOBUS

**KOMISÁR
MIRQDGE**

ilustroval Igor DEREVENEC

Branislav JOBUS
KOMISÁR
MIR DGE

ilustroval Igor DEREVENEC

slovar

Text © Branislav Jobus 2012

Illustrations © Igor Derevenec 2012

Slovak editions © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2012

ISBN 978-80-556-0677-4

Spis číslo SR 01/2012

Zákon č. 300/2005 Z. z.

Prásk! Prásk! Šľahal Mrodge do trojzáprahu koní, ktoré ťahali krásny pozlátený koč. Komisár mal na sebe kostým šľachtica a nonšalantne poháňal dopredu celú tú parádu. Rozprávkový život kráľa všetkých mrožov sveta, jednoducho nádhera! Odbočil po poľnej cestičke k citrusovému sadu, kde si chcel vychutnať krátku prestávku, keď vtom mu do nosa brnkol citrónik.

„Och, aký krásny citrónik,“ povedal Mrodge. „Urrčite musí byť aj riadne kyselý! Dal by som si ej veru.“ Očičká mu zasvietili na šľavnatú maškrtu a šmahom plutvonohy prekrojil plod strieborným príborom.

„Olalá!“ zvriskol hrubým hlasom prekvapený Mrodge v okamihu, keď z tropickej dobroty vyskočila citróniková princezná!

Bola taká krásna, že sa komisárovi až hlava zatočila. Slečna v jemných, takmer priesvitných plesových šatách sa usmiala a riekla: „Chcem byť tvojou ženou, zober si ma, mrožík krásny, budem ti dobrou manželkou a splním ti všetko, čo len budeš chcieť!“

Mrodge začal naprázdno prehĺtať, princezná mu doslova vyrazila dych.

„Môj otec je kráľ tropického ovocia, a keď si ma zoberieš, dostaneš so mnou aj pol kráľovstva a 180 truhlíc plných zlatých dukátov. A možno aj zľavu na všetky citrusové šťavy až na veky!“

Statočný francúzsky mrož sa pri slovách prenádhernej ženy takmer v tuk pretavil a odvetil:

„Poď na moju hrruď, dievča zlaté, poď, nech si ťa prriviniem.“ A natiahol svoje plutvonohy ku kráske.

Vrelo sa objali, a keď už mala princezná ústa celkom blízko Mrodgeho tváre, zrazu prehovorila mužským hlasom v angličtine: „Three hundred.“

„Čo, moja krrásna?“ čudoval sa komisár.

„Two hundred,“ pokračovala princezná a komisárovi sa pomaly začalo zahmlievať pred očami. „One hundred, minimum.“

„Tu Mrodge. Majk, Romeo, Oskar, Delta, Golf, Echo, po pristátí rolujem na stojánku!“

„V poriadku, tu letisko Bratislava, prajeme vám príjemný pobyt na Slovensku!“ ozvalo sa z vysielacky.

Mrodge si počúchal obrovské očiská, utrel si z čela pot a zahlásil: „Ty brrdó, aké somarriny sa mi to zase snívali. Skorro ako v nejakej rozprávkovej trrapošine. Norrmálne som rrad, že som sa zobudil!“ zívól si komisár a vietor z jeho úst rozochvel záclonky na oknách špeciálneho trojplošníka. Dokonca sa zachvel aj stolík s mikroskopom v laboratórnom kútiku.

„A už sme tu? Parráda,“ upravil si obrovský vyšetrovací plášť, hodil si okolo krku svoj milovaný šál a plutvonohou ukázal, že môžu otvoriť dvere na špeciálnom lietadle.

Taký stroj veru ešte nikdy v Bratislave nepristál. Vzácnu francúzsku návštevu privítalo okrem ministra vnútra Slovenskej republiky aj

množstvo novinárov a iných zvdavcov. Tí začali cvakať fotoaparátmi hlavne v okamihu, keď sa vo dverách zjavil sám veľký, čo veľký, obrovský cicavec, komisár Mrodge.

„Vitajte na Slovensku!“

Ako prvý podal ruku komisárovi minister vnútra SR. Ďalší tajtrľici nemali najmenšiu šancu čo i len priblížiť sa k vzácnemu hosťovi. Nekompromisná ochranka odprevadila komisára do špeciálneho Mrodgevozu, ktorý priviezli z Francúzska ďalší členovia vyšetrovacieho tímu. Nielen im bolo jasné, čo Bratislava očakáva od francúzskeho génia. Verili, že konečne pohne s neriešiteľným (teda aspoň na slovenské pomery) prípadom zmiznutej reštaurácie UFO z Mosta SNP, ktorú pre jej vesmírny tvar volali aj lietajúci tanier. Na titulných stránkach všetkých slovenských periodík sa písalo o tom, prečo a načo bola na naše malé skromné Slovensko pozvaná takáto megakapacita svetového kalibru. Vážnosť situácie už bola neúnosná, a obrovský kameň zo srdca padol nielen pánovi ministrovi, ale aj mnohým príslušníkom policajného zboru.

Len samotný Mrodge vedel, prečo prijal toto pozvanie. Hlavným dôvodom nebola len zmiznutá kupola. To bola skôr zámienka. Komisára sem pritiahlo bé éčko. Brutál ekrazit, po ktorom ako šialení pátrali aj členovia UNK, Ultra nechutného komanda. V tejto hre kto z koho išlo o veľa.

Bé éčko bol totižto prach na pranie takej sily, že po opratí kohokoľvek dotyčná vypratá osoba už nikdy nebola tým, kým bývala. To znamená, že keď do práčky hodili akéhokoľvek zločinca, po vyčistení zo zariadenia

vystupoval úplne nový a hlavne dobrý, žiadnou zlobou nezaťažený jediniec. Bé éčko malo najväčší účinok hlavne v bubnových automatických práčkach plnených spredu. Pre zločincov z celého sveta to bol asi ten najväčší možný postrach, a preto išli po tejto látke aj cez mŕtvoly. Vo svojich radoch tento chemický zázrak nazývali familiárne VYMÝVAČKA MOZGOV. Indície z medzinárodného pátrania viedli na Slovensko k veľmi mladej talentovanej chemickej inžinierke stonožke Mendelejevovej, ktorá stvárala svoje kúsky zatiaľ na absolútne neznámom mieste. To bola zatiaľ jediná informácia, s ktorou sa komisár pustil do svojej nebezpečnej misie na Slovensku.

Pátranie sa práve začalo.

1. Záhada zmiznutej reštaurácie UFO

- § 291 Ohrozenie bezpečnosti vzdušného dopravného prostriedku
- § 248 Poškodzovanie a znehodnocovanie kultúrnej pamiatky
- § 212 Krádež

„Aký je rrealny stav?“ spýtal sa komisár Mrodge ministra vnútra Slovenskej republiky hneď po oficiálnom privítaní.

„Z 85 metrov vysokého piliera oceľového Mosta SNP zmizla tridsaťdva-metrová vyhlídková reštaurácia, jedna z najväčších atrakcií Slovenskej republiky, nazývaná aj lietajúci tanier alebo UFO,“ s plnou vážnosťou odpovedal na otázku pán minister a pokračoval: „Nielen to. Nezvestné sú aj osoby, ktoré sa v momente krádeže nachádzali vo vyhlídkovej reštaurácii. Sú to traja futbalisti z miestneho futbalového klubu, jedna šarmantná čašníčka a kuchár.“

Pri týchto slovách sa pán minister aj trochu zapýril. Mrzelo ho, že v rezorte pod jeho vedením nedokážu pohnúť s touto mimoriadnou udalosťou. Komisár Mrodge sadol do svojho opancierovaného Mrodgevozu oblepeného čiernymi fóliami a stratil sa v uliciach Bratislavy.

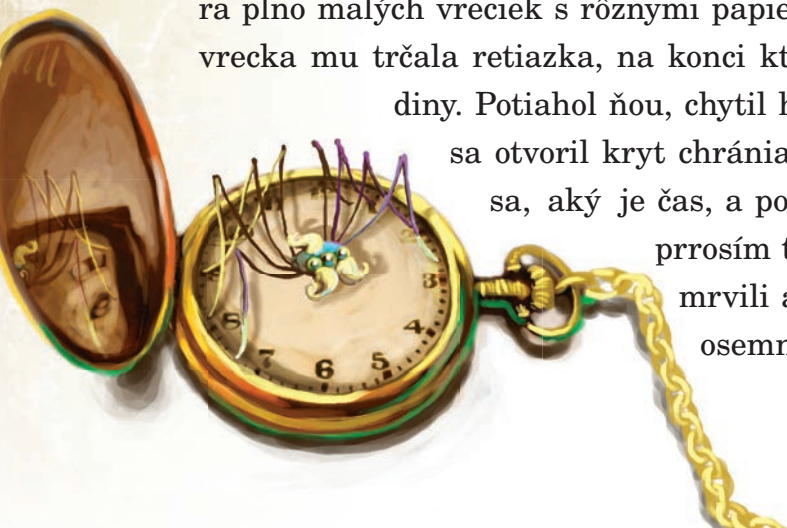
„Nájsť trridsaťdvametrovú ocelovú reštauráciu z pilierra mosta, to nebude srranda! To nie je ihla v kope sena, ktorú by sme prritiahli magnetom,“ uvažoval nahlas komisár, blížiac sa aj so svojím vyšetruvácim tímom na miesto činu.

Za pár sekúnd prešli celú starú Bratislavu, až kým nezazreli hrad a pod ním rieku Dunaj. Vyšli na Most SNP a kochali sa zaujímavým pohľadom na piliere, ktoré bez ukradnutej vyhlídkovej reštaurácie UFO vyzerali dosť smiešne. Špeciálne vozidlo odstavili čo najbližšie k miestu činu, ktoré už bolo obmotané igelitovou páskou s nápisom: POLÍCIA! VSTUP ZAKÁZANÝ!

Šéf miestneho policajného zboru, nejaký pán Trógl, odovzdal Mrodge-mu materiály s fotkami mosta a vyšetovanie sa mohlo začať.

Komisár ležérne odsalutoval miestnym policajtom a dal sa vyviezť výtahom v ľavom pilieri mosta až hore, kde chýbala ukradnutá vyhlídková reštaurácia.

„Ólalá!“ vystrčil hlavu a kochal sa výhľadom do diaľky. „Nejako tu horre fúka,“ zašomral a rozopol si vyšetruvací plášť. Ten mal zvnútra plno malých vreciek s rôznymi papierovými škatuľkami. Z jedného vrecka mu trčala retiazka, na konci ktorej boli klasické cibuľové hodiny. Potiahol ňou, chytil hodinky, stlačil gombík a vtom sa otvoril kryt chrániaci túto vzácnu vecičku. Pozrel sa, aký je čas, a povedal: „Obzrri mi miesto činu, prrosím ťa!“ Zrazu sa ručičky hodín pomrvili a z vyrytého ciferníka vystúpil osemnohý pavúk kosec s nožičkami

tenučkými ako vlásky. Dve z nich mal namaľované reflexnou farbou nazeleno a práve tie vždy ukazovali, koľko je hodín.

Jeho maličká hlavička dokázala vždy určiť čas so stopercentnou presnosťou. Na De Gena sa vždy dalo absolútne spoľahnúť.

„Jasné, šéfe, už aj idem na to, len trošku utíchne vietor, aby ma náhodou neodfúklo. Pre istotu.“

Zhodnotil stav De Gen a pomaly sa pustil do obhliadky miesta činu. Drobnými nožičkami a vďaka nízkej hmotnosti nikdy nezničil stopy dôležité na úspešné vyšetrenie prípadu. Zatiaľ čo De Gen obhliadal miesto činu, Mrodge študoval plány mosta a popritom si klami škrabkal zadnú plutvu. Mal ju už celú ošúchanú od toho, ako sa neustále musel presúvať z miesta na miesto.

„V aute mám vedrro gitu, budem si to musieť obhádzat!“ sucho skonštatoval drsný mrož, sledujúc De Gena pri práci.

„Môžeme pokračovať v akcii!“ zahlásil asi po polhodinke pavúk De Gen spokojný s doterajšími výsledkami vyšetovania. Mrodge z ďalšieho vrecka plášťa vytiahol vysielacku a zavolať: „Tu Mrrodge, tu Mrrodge, prrepínam!“

V prístroji zaškvrcalo, zašuchotalo a ozvalo sa: „Tu Viola, Viola, príjem, šéfe!“

„Ideš do akcie, prrepínam,“ dokončil komisár a o chvíľu sa zo špeciálneho Mrodgevozu vytackala labuť Violette. Kamoši jej hovorili jednoducho Viola. Bola to preliečená kleptomanka a recidivistka. Niekoľkokrát sedela vo väzbe zato, že spolu so svojou komplickou strakou mala na svedomí zopár nechutných vlámačiek. Ale, čo bolo, bolo. Polepšila sa

POLÍCIA

VSTUP ZAKÁZANÝ

PO

a za skrátenie trestu podpísala spoluprácu s políciou. Do Mrodgetímu zapadla ako volské oko do teflónovej panvice. Roztiahla krídla, vyskočila z mosta a odrazila sa k hladine Dunaja. O chvíľu nabrala výšku a už letela hore k Mrodgemu.

„Zdravas, šéfe, tak ako? Nejaké mŕtvolky?“ podpichovala komisára Violette.

„De Gen skončil obhliadku, tak vieš, čo máš rrobiť. Nemrrkoc a choď, do toho!“ zavelil pokojný Mrodge.

„Jasné šéfe!“ odkvákala Viola a prekuerala všetko, čo sa dalo, pod chýbajúcou reštauráciou UFO, nazývanou aj lietajúci tanier. Do veľkého mechu dokonca zobrala aj odpadky z koša, ktorý ostal pred núdzovým schodiskom v pravom pilieri mosta.

„Tak, prresne tadeto pôjdeme dolu!“

Ukázal Mrodge na núdzové schodisko a ťarbavým pohybom zdolal všetkých 430 schodov až k Mrodgevozu. Počas presunu mu De Gen hlásil dôležité skutočnosti ako napríklad to, že kupola bola rezaná laserom a tí, čo ju ukradli, boli megaprofíci. A s najväčšou pravdepodobnosťou zo zahraničia.

„Teda to som si dal,“ poškrabkal si opäť klami zadnú plutvu, zašomral niečo miestnemu policajnému šéfovi Tróglovi a zavrel sa do špeciálneho opancierovaného vozidla aj so svojím tímom zadýchaný a ufučaný komisár. Violette vysypala na stôl obsah koša a začala sa hrabať v odpadkoch. Servítky, plechovka, žuvačky, šnúrka z detskej topánočky... „Fuj, dobrí humusáci,“ žundrala si Violette a hrabala sa ďalej v smetiach.

„Niečo mám, šéfe!“ kvákala labuť a zamávala pokrčenou mapou Slovenska s označenými miestami a nezrozumiteľnými kódmi.

„Ukáž to sem, moja, skontrolovať musíme každú jednu stopu. Takže kto je podozrivý? Kto má motív? Skúsme to preroziať,“ nahlas rozmýšľal Mrodge.

„Ako sa tak pozerrám na fotky a plány mosta, nečudujem sa, že zmiznutú rreštauráciu s priemerom trridsaťdva metrov nazývajú UFO. Vyzerrá ako nejaká vesmírna loď. Celkom ako lietajúci tanier. Si prredstav toto. Varriant jeden je, že s tým uleteli mimozemšťania – ha-ha-ha.“ Snažil sa nadľahčiť situáciu sám veľký vyšetrovateľ Mrodge. „Varriant dva: zberr starrého železa. Nezabúdajte, že sme na Slovensku a z tej rreštaurácie by bolo materriálu až-až.“

„Varriant trri: mapa, čo našla Violette.“

Zrazu zatlieskal plutvonohami a silnejším hlasom vyhlásil: „Takže prriatelia! Každý, kto má krrídla, obletieť a skontrolovať celé okolie, 32-metrové UFO sa nemohlo len tak prrepadnúť pod zem. Všetko, čo má nohy, načúvať, počúvať, oči otvorené, v okolí mosta, v centre mesta... však vy už viete, čo trreba rrobiť!“

„Hrkú-hrkú, rozkaz, mesijé komisár, hrkú,“ zahrkútal holub Nehoslav, pôvodom Slovan, ktorý mal v Mrodgeho tíme na starosti orientáciu a GPS. Labuť Violette naňho žmurkla: „Tak, šup, Bratislava volá!“ Otvorili okno na Mrodgevoze a veselo vyleteli von na čerstvý vzduch.

Komisár otvoril svoj vyšetrovací plášť a povykladal na stôl zopár papierových škatuliek. Pootváral ich a povedal: „Šup-šup, do prráce, prriatelia!“

Z jednej škatuľky vyšli ploštice, ktoré mali na starosti odpočúvanie, z druhej povyskakovali blchy – pracovali v Mrodgetíme ako útočná zbraň plus tajné kamery. Z ďalšej úplne premočenej sa vykotúlala pija-vica Sosámráda pôvodom z Indie, ktorá pracovala ako detektor pravdy pri vypočúvaní podozrivých. Samozrejme, dokázala aj celkom slušne odpozorovať dianie pod hladinou akejkoľvek rieky alebo priehrady. Bola taká citlivá, že keď ju položili na ruku vypočúvaného, presne vedela, kedy klame a kedy hovorí pravdu. Z poslednej papierovej škatuľky sa po karavane rozleteli svätójánske mušky, Mrodge ich používal na nočné videnie. Všetci sa rozbehli a rozleteli do mesta, len komisár zostal študovať nájdenú mapu a motkal sa v okolí Mosta SNP. Zraz si dali na 19. hodinu v Mrodgevoze.

Mrodge zacvakol cibuľové hodiny, na ktorých svojimi nožičkami natretými reflexnou farbou ukazoval pavúk kosec De Gen presne o 5 minút 19.00. Bol čas na schôdzku celého tímu.

„V okolí Bratislavy ani stopy po stratenom lietajúcom tanieri,“ zahlásila labuň Violette a holub Nehoslav ju len doplnil: „Hrkú, preletel som a skontroloval tridsaťkilometrový okruh okolo celého mesta vrátane príľahlej rakúskej a maďarskej oblasti. Hrkú. Po zmiznutom lietajúcom UFO tanieri ani stopy. Nijaké zberné suroviny nehlásili extrémne zvýšený nárast nerezovej ocele!“

„My niečo máme. Nejaké šumy o zmiznutej reštaurácii išli mestom,“ prekrikovali sa ploštičky, špecialistky na odpočúvanie. „Dokonca sa šepkalo, že v pôvodných tajných plánoch mala byť reštaurácia ozajstný lietajúci tanier, ale v 60. a 70. rokoch sa nepodarilo vyvinúť motory, ktoré

by udržali vesmírny koráb vo vzduchu, tak použili náhradné riešenie a urobili z neho na vrchole mosta vyhliadkovú reštauráciu.“ Mrodge spozornel, zatrepal neplešnými fúzikmi a ďalej počúval svojich spolupracovníkov.

Pijavička Sosámráda nahlásila, že pod hladinou Dunaja roznášali ryby rastlinný olej na vyprážanie. Sem-tam sa našla nejaká stopa, i keď to nebolo nič svetoborné. Ukončili sedenie, Mrodge naštartoval voz a odišli z miesta činu k lietadlu, v ktorom mali ďalšie prenosné laboratórium.

V Bratislave bolo cítiť napätie, komisár šibol očkom do spätného zrkadla a hneď mu bolo jasné, že oranžový kukavoz, smetiarske auto, ich celú cestu sleduje.

„Idú po nás,“ spokojne si zašomral a pridal plyn, aby sa im mohol stratiť v uliciach Bratislavy. Podobné situácie boli v živote komisára bežnou záležitosťou.

Na stojánke na letisku vo svojom trojplášniku dával Mrodge skoro celú noc dokopy všetko, čo sa dozvedel o zmiznutom lietajúcom tanieri, a rozhutoval, čo a ako ďalej. Pod mikroskopom študoval nájdenú mapu a vypisoval z nej každý jeden detail. Okrem vyznačených súradníc GPS nachádzajúcich sa v Karpatských lesoch v blízkosti Štastieníc bolo na nej vyznačených aj zopár zaujímavých bodov. Nejaký hotel Iskra v malom mestečku pod Karpatmi, železničné priecestie v Malých Kostolnoch a lúka s presnými súradnicami pri Starých Zámkoch.

Zatiaľ to nedávalo žiaden zmysel, ale komisár vedel, že všetky stopy treba preveriť na sto percent.

Začalo svitať, komisár sa trochu ponahaľoval, pozrel na De Gena, ktorý práve ukazoval šesť hodín ráno a s dokonalým nadhľadom profesionálneho vyšetrovateľa si uvedomil, že skôr než sa pustia po ďalších stopách, musia sa zamerať na hľadané osoby, ktoré sú možno aj v ohrození života. Ráno-neráno, okamžite si nechal telefonicky prepojiť miestneho policajného šéfa, nejakého Tróglu.

Ten, samozrejme, spal. Bratislavský čas bol neúprosný a Mrodge vedel, že trom futbalistom, šarmantnej čašníčke a kuchárovi tečie s najväčšou pravdepodobnosťou do topánok. Sosámrádine stopy po oleji na vyprážanie v Dunaji boli jasným signálom, kde treba hľadané osoby hľadať.

„Pan Trógl, čo najrýchlejšie zalarmujte pobrzežnú hliadku Dunaja, požičajte si z autošrotoviska obrrovský magnet na prrenos starrých áut a strretneme sa prri Moste SNP na Dunaji. Poprrosím čo najrýchlejšie, ak by sa dalo,“ dopovedal komisár.

Pán Trógl len koktal, samozrejme, vytrhli ho predsa z hlbokého spánku: „J-j-j-j-jasné, pppán Mmroddge. J-j-j-j-jasné!“

Mrodge položil slúchadlo a zahlásil: „My tú ihlu z toho sena prredsa len prritiahneme magnetom.“

Naštartoval Mrodgevoz a o chvíľu bol pod Mostom SNP pri Dunaji. Celú cestu ho sledovalo smetiarske auto.

„Klasika,“ zahundral si popod kly Mrodge a vyšiel vo svojom vyšetrovacom plášti s oblúbeným šalom z auta, kde sa už schádzali policajti. Na komisárov príkaz uviazali obrovský magnet k dvom lodiam plávajúcim popri brehoch rieky. Magnet na lanách lízal hladinu približne

v strede toku Dunaja. Pátranie na rieke sa začalo a policajti z pobrežnej hliadky každú chvíľu hlásili, že niečo našli. Staré auto, trojkolku, kusy hrdzavého plechu, sudy... to všetko priťahoval k sebe silný magnet.

„Aspoň vám korryto prrčistíme, pán Trrógl,“ podpichol Mrodge miestneho policajného šéfa pri pohľade na to, čo všetko sa dá vyloviť z Dunaja. Len to, čo hľadali, zatiaľ nenašli. Ale komisár bol úplne pokojný. Vedel, že po vodnú nádrž Gabčíkovo sa ešte voľačo objaví. A tak sa aj stalo.

„Pán komisár, pán komisár, okrem toho, že vyviezli tri kamióny brajglu do šrotu, našli sme niečo zaujímavé. Naše lode ostali stáť na mieste a ťah magnetu je neuveriteľne silný.“

Mrodge sa usmial na miestneho šéfa a povedal: „Dúfam, že ešte budú nažive.“

Záchranný tím potápačov priviazal oceľovými lanami tajomný predmet a obrovské remorkéry ho začali ťahať na breh. Najprv vyvalili vzduchotesné sklo na dverách miniponorky a dostali sa dnu. Hneď sa chystali skontrolovať obsah tajomného nálezu.

Bolo to radosti, keď v útrobach miniponorky našli živé a zdravé všetky hľadané osoby. A naozaj im už voda tiekla do topánok. Záchrana prišla včas, lebo členky už mali pod vodou a o chvíľu by im hrozila minimálne poriadna nádcha. Troch futbalistov, šarmantnú čašníčku a kuchára odviezli na pozorovanie do nemocnice a hneď odtiaľ na výsluch.

Trógl sa pochvalne zadíval na komisára, ktorý sa však veľmi neusmieval. Hrdý si radšej nechal len pre seba to najdôležitejšie. Tak trochu

dúfal, že spod hladiny Dunaja vytiahnu aj celú zmiznutú reštauráciu. Nuž, nie každé vyšetrovanie prebieha hladko a komisár vedel, že na Slovensku ho tvrdý oriešok ešte len čaká. Teraz bolo podstatné hlavne to, že sú všetci hľadani v poriadku.

Na výsluchu kuchár vypovedal ako svedok a objasnil, že im ihneď po únose zaviazali oči a všetkých premiestnili do miniponorky.

„Všetci sme boli niečím paralyzovaní a do miniponorky nás previedli, sám neviem ako. Ešteže som mal v kuchárskom plášti fľašu s olejom na vyprážanie.“

Cmuk.

„Zlatý olejček.“

Cmuk.

„Tú som potom vylial cez podtlakový odpad do Dunaja. Možno nám aj život zachránil. Vyprážanie zbožňujem! Nemám ani šajn, ako a kam mohlo zmiznúť celé UFO.“

Čašníčka toho veľa nenahovorila a tvrdila, že si na nič nepamätá.

A futbalisti? Tí boli, bohužiaľ, mentálne veľmi slabo vybavení a nedostali z nich absolútne nič. Niečo sa im stalo, ale sami nevedeli čo. Tvrdili, že so zviazanými očami mali v jednu chvíľu pocit, akoby ich prali v práčke.

Komisár hneď vedel, ktorá bije. Testovali bé éčko. Až ho zamrazilo. Prv než sa pustí po stopách z mapy, preklepne miestny futbalový klub, aby mu náhodou niečo neuniklo. Nebolo o čom. Bratislavský čas utekal veľmi rýchlo.

„Pán komisár, chytili ste aj vinníkov? Viete, kto je za tým?“ zasypávali

otázkami Mrodgeho zvedaví novinári, len čo sa dozvedeli, že komisár našiel hľadané osoby.

Ten sa len potočil a povedal: „Kto je za tým, vám zatiaľ nemôžem prerezradiť. Mám tušenie, mám indície, ale tým, že by som vám to čo i len naznačil, by som mohol ohroziť niečo oveľa väčšie, dôležitejšie. Jedna vec je istá. Zostávam na Slovensku.“

